

2

„Dostal jsem Nelsona Mandelu. To já ho poslal do vězení. Změnil jsem běh dějin, a to fakt nekecám.“

Robert Dell, hlavu omámenou vínem, které vypil k obědu, se sesul do sedadla spolujezdce – ještě nespál, ale nebyl ani úplně vzhůru – pronásledovaný vzpomínkami na otcův hlas z hlubokého dětství: hlučný, panovačný, zbarvený Jackem s kolou a cigaretami bez filtru. Byl západotexasky vzdorovitý, jako Tommy Lee Jones v nějaké menší roli. Svého otce neviděl pětadvacet let, ale jeho hlas byl tady přímo v autě. Kolem Della se jako netopýři míhaly nechtěné útržky jeho minulosti.

Narovnal se. Podíval se na svou ženu, která se soustředila na jízdu do ostré zatáčky, slyšel, jak se jejich děti vzadu smějí. Podíval se do slunce. Ať to prudké světlo spálí všechny ty sračky.

Přejeli úzký horský průsmyk a serpentinami sjížděli ke vzdálenému údolí. Dell měl po levé ruce příkrý sráz. Za zády už jim zmizelo městečko, kde obědvali. Franschhoek, hodinu jízdy od Kapského Města, Dellovi vždycky připomínal filmové kulisy: vinice obklopené horami, sedlové bílé domy postavené bůhvídky hugenotskými osadníky, obchody s dárkovým zbožím a okázalé restaurace s francouzskými názvy. K obědu Dell vypil lahev červeného vína, protože chtěl vymazat z paměti posledních několik nevydařených dnů. Po té včerejší zprávě ho nepřekvapilo, že k němu promluvil otec.

„Jak jsi na tom?“ zeptala se Rosie s očima upřenými na silnici.

„Jde to. Vypil jsem moc vína.“

„Jo, tu lahev jsi vyprázdnil dost rychle.“ Usmála se na něj.

Dobré školy a univerzita uhladily její hrdelní přízvuk, ale Dell ho stále rozpoznával v drnčivém „r“, které si přinesla z převážně španělského východního předměstí Kapského Města Cape Flats. *Vyprrrrázdnil. Rrrrychle.*

„Promiň.“

„Neomlouvej se. Máš narozeniny. Uvolni se.“

Narozeniny. Bože, jak to, že už je mu osmačtyřicet? Dell si prohrábl prsty dlouhé světlé vlasy prokvetlé šedinami. V obličejí ho svrbělo dvoutýdenní strniště. Stříbřitě. Je čas ho zkrátit. Jeho žena říkala, že strniště je sexy. Nebo kdysi říkala.

Dell se otočil dozadu na dvojčata, upoutaná vedle sebe v dětských sedačkách. Mary a Thomas, pětiletí, sáli brčky ovocný džus. Tommy říkal, že *Ben 10* je mnohem lepší než *Pokémon*. Mary nesouhlasila. Tommy trval na svém.

„Seš naprostej pitomec,“ řekla Mary dospěle.

Slunce jim prozařovalo bujně vlasy, které se jim kroutily až na záda. Vlasy po matce. Měli i její pleť barvy karamelu.

Dell položil manželce ruku na stehno. Skrz džínovinu cítil její teplo. „A co ty, poupátko moje růžový? Jak seš na tom ty?“

Rosie zkusila další úsměv, ale neúspěšně. Moc se snažila projevovat mu lásku, když má narozeniny, ale nebylo to od srdce. Od chvíle, kdy ji před dvěma dny přistihl schoulenou na pohovce, jak sleduje v televizi ranní zprávy, žila v jakési temnotě, uzavřená sama do sebe.

„Ben Baker je mrtvej,“ řekla, když Dell uviděl postavy policistů kolem luxusního bytu na Cliftonově pláži a uslyšel hlasatelku, že Bakera zabili včera večer při vloupání. Loupež se zvrtila. V Kapském Městě až příliš běžné. Do zpráv se to dostalo jen proto, že Ben Baker byl jedním z nejbohatších lidí v zemi. Založil uměleckou nadaci, kterou vedla Rosie. Proto také měli tohle nablýskané nové volvo.

„Teď jsem se přistihla, že hledám v kapse cigaretu,“ řekla